

3. ISPRS ljetna škola, Nanjing, Kina

Ivo Gračanin*

U kineskom gradu Nanjingu, od 26. lipnja do 1. srpnja 2008. godine, održana je ISPRS-ova treća ljetna škola na temu »Prikupljanja, obrade i vizualizacije trodimenzionalnih geoinformacija«. ISPRS je prema svojem nazivu međunarodno udruženje za fotogrametriju i daljinska istraživanja, međutim već je duže vrijeme orijentirano prostornim informacijama.

Polazak:

Svi smo se uzbuđeno našli na zagrebačkom aerodromu, napravili check-in i otišli do vidikovca pogledati malo avione. Oko 8h pozvani su i putnici za Amsterdam, da krenu prema izlazu.

Uzbuđenje je raslo, odlazimo na drugi kraj svijeta, u drugu kulturu, ne znamo što nas sve tamo čeka.

Ukricali smo se u naš zrakoplov i on je lagano počeo manevrirati po pisti, morali smo zavezati pojaseve i čuli na razglas dopuštenje za polijetanje. Avion je stao na pistu, pričekao trenutak i počeo ubrzavati sve brže i brže. U trenu smo bili iznad Zagreba, u oblacima. Neki od nas su bili u malom šoku, jer nam je to bio prvi let, ne želim ih sada spominjati, ali znati će oni koji su to, ali preživjeli smo.

Osjetili smo i prve turbulencije, moram priznati da me to podsjetilo na drndanje »zagorskog cuga«, pa sam bio pripremljen na takve situacije. Nakon 2h leta počelo je slijetanje u amsterdamsku zračnu luku. Slijetanje je jedan grozan osjećaj kad avion u zraku usporava (kao da pilot pritegne ručnu) i imaš osjećaj da će avion stati u zraku i samo pasti na tlo, a onda još kada se pridoda obrušavanje. Ali na sreću mi smo sigurno sletjeli. Još samo da spomenem, kada avion sleti, opet imaš osjećaj kao da avion vrluda po pisti, kao da je na ledu prilikom usporavanja po pisti.

Amsterdam:

U Amsterdam smo sletjeli u 10:30 i imali smo vremena do 15:45 kada nam

polazi avion za Šangaj. Naravno, to vrijeme smo željeli iskoristiti za kratak turistički obilazak Amsterdama. Od aerodroma do centra grada vozi vlak i za 15-ak minuta smo bili u samom centru. Prvo što se zapazi u Amsterdamu je hrpa bicikala, tamo ljudi stvarno drže do zdravlja i rekreacije, jer su ulice prepune biciklista. Naravno, mi nismo naučeni na hodanje izvan biciklističkih staza, pa su nam non-stop zvonili zvoncima, ali na svu sreću nitko od nas nije stradao od naleta biciklista. Postoje i masovna parkirališta za bicikle i to na 3-4 kata. Nevjerojatno to izgleda. Po mojoj procjeni barem 3000-4000 bicikala. Sam centar grada je stvarno lijepo građen, predivne stare zgrade, muzeji, crkve, trgovci, sve je to lijepo uređeno. Zaštitni znak Amsterdama su i kanali, grad je ispresjecan njima. Istinita je tvrdnja da je on sličan Veneciji. Ako ćete imati priliku, otidite do Amsterdama, nećete požaliti. Nama je bila želja obići čuvenu crvenu četvrt u Amsterdamu. Moram priznati da smo tražeći ju malo se izgubili, vode puta su nas odvele na totalno suprotnu stranu grada (a što ono mi studiramo :)). Nakon što smo skužili gdje je to ustvari, uputili smo se natrag i uspjeli ju naći. Nizozemska je dopustila prostituciju i konzumaciju nekih droga, ali bez brige, mi smo samo prošetalim tim dijelom grada. Ubrzo smo morali krenuti prema aerodromu, jer se bližilo vrijeme polaska.

Kada smo došli na izlaz gdje nas čeka naš avion, smo mogli skužiti da je u čekaoni barem 80% Kineza, tu smo već skužili što nas čeka u Kini.

Put prema Šangaju

Ukricali smo se u donedavno najveću metalnu pricu na svijetu, Boeing 747, poznatiji kao Jumbo jet. Moram priznati da impresivno izgleda. Samo da spomenem, da se dobije dojam veličine, može primiti oko 450 putnika.

Na sjedalima s nas dočekali jastuk i dečica, da si možemo malo odspavati

putem. Do polijetanja bila je vreva i komešanje putnika, spremanje stvari i pronalaženje mjesta. Naš dio zrakoplova je bio pun ko šipak dok je stražnji dio bio gotovo prazan, ali o tome ćemo kasnije.

Opet gašenje mobitela i zavezivanje, sad već znamo što nas čeka pri polijetanju.

Ubrzo smo bili u oblacima iznad Nizozemske. Na monitorima se prikazuju neki podaci vezani uz let, kao što je visina (~10000m), brzina (~900km/h), vanjska temperatura (~-55°C), koliko se još dugo leti, lokalno vrijeme i nama najzanimljivije grafički prikaz leta na karti. Nakon dva sata leta, dobili smo ručak, mogli smo birati između europske i kineske kuhinje, odabrali smo kinesku i nismo pogriješili, bilo je vrlo fino. Dobili smo pire krumpir, pileći paprikaš, malo ljuči, desert, voće i sok. Najbolje mi je voće, dobiju se dvije kockice lubenice, kockica jabuke i dinje i bobica grožđa, a sve je to zapakirano u posudicu 3x3 cm. Al nemožemo sad očekivati neki obilan ručak, pa ipak smo u avionu i u ekonomskoj klasi. Moram spomenuti jednu stvar, da svaki put kad smo dobili neki obrok su počele turbulencije, zanimljivo je jesti u takvim uvjetima, dok se avion tresse. Nakon obroka, počinje prikazivanje filmova, nezgodna stvar je što ne možeš birati što ćeš gledati, već moraš gledati ono što prikazuju, eventualno možeš slušati glazbu ili pokušati zaspati. Nakon tričetiri sata leta, dobar dio ljudi oko nas je pozaspalo, što se nebi moglo reći za putnike iza nas. Iza nas su bili neki mali Kinezi koji su se zabavljali čupanjem i lupanjem po glavi putnika ispred sebe, neko vrijeme je to bilo zabavno, ali ubrzo dosadi i postane naporno. Njihov tata uspio ih je smiriti i mi smo polako tonuli u san. Meni je bilo jako teško zaspati, ipak uzbuđenje je bilo preveliko, ali nekako su mi se oči uspjele skolopiti. Ali nakon 30 sekundi sna me je probudio mali de-

[*] Apsolvent, usmjerenje: inženjerska geodezija i upravljanje prostornim informacijama

beli Kinez (tako smo ga prozvali), jer mi je sjeo na ruku. Htio sam poluditi i naravno više nisam mogao zaspati. Dotični dječak je okupio bandu malih Kineza i počeli su trčati po prolazima i glasno se zabavljati, naravno uspjeli su probuditi i ostale putnike. Neki od nas su bili vrlo ljuti na njih, ali ne možeš si pomoći, jer ne govore drugi jezik osim kineskog. To devijantno ponašanje je trajalo dobrih 2 sata i onda su pozaspali, a mi smo uletili u noć iznad Rusije. Već sam se ukočio i pokušao sam malo prohodati po avionu, ali sve je to vrlo usko i malo, tako izlet ti se može jedino svesti na hodanje do WC-a. WC u avionu je strašno mali, jedva se možeš okrenuti u njemu. Kad sam pokušao izaći, nisam mogao otvoriti vrata od WC-a, već sam mislio da me netko zeza i drži mi vrata, pa sam pokušao zaprijetiti, ali kad sam skužio da nema nikoga s druge strane vrata, već sam se malo prepao, najbolje da ostanem zatvoren u WC-u. Onda sam primjenio sirovu snagu i uspio otvoriti vrata. Prošlo je i oko 8 sati leta, već nam je svima pomalo dosta svega, tako da smo odlučili prošetati do repa aviona. Smjestili smo se uz jedna vrata i gledali kroz prozor, baš mi je zanimljivo kako me uopće nije bilo strah visine, dok se popnem na vrh trešnje nije mi baš svejedno, a razlika u visini je samo 1000 puta. Stjuardesa nam je ponudila da se smjestimo na slobodna mjesta i da od tamo gledamo kroz prozor, valjda ju je bilo strah da ne otvorimo vrata. Taman smo prolazili iznad pustinje Gobi, vidi se kolika je to količina pijeska. Ispod nas je proletio avion, možda na udaljenosti od kojih 500m, baš smo ostali zatečeni kako je blizu proletio. Ubrzo se počeo mijenjati krajolik, sve je više počelo prevladavati zelenilo. Kinezi stvarno puno površina obrađuju, makar to nije ni čudno, treba prehraniti toliki narod. Ubrzo nam je poslužen doručak, već smo bili ogladnili i taman nakon pola sata je počelo slijetanje u Shanghai.

Šangaj

Ulazeći u terminal, mislili smo da će tu biti sve puno ljudi, kad ono sve gotovo prazno. Došli smo na graničnu policiju, tamo smo osjetili neku nelagodu, sve je bilo tiho. Policajac je puštao ljude do žute crte i nakon toga ih je raspoređivao po šalterima. Vidjela se stega. Na šalteru su nas dobro pogledali, pregledali putovnicu, pošarali vizu.

Uzeli smo prtljagu i krenuli prema centru grada. Do centra grada vozi prvi magnetski komercijani vlak na svijetu, postiže brzinu od 431 km/h i vozi na stupovima visine oko 10 metara. Udaljenost od 30 kilometra prevađuje za 7 minuta,

a cijena karte je oko 35 kuna. U našim uvjetima, pri takvoj brzini, bi tom vlaku trebalo 1h iz Zagreba do Splita, e to bi bilo super, naši Dalmatinci bi mogli svaki vikend kući, kao i mi kontinentalci koji smo bliže Zagrebu. Ustvari vlak te doveze gotovo do centra, moglo bi se reći da te ostavi u Gajnicama, a ti trebaš na trg Bana Jelačića. Nakon kupnje karte, čeka te rentgen i pregledavanje stvari, tek se onda možeš ukrcati u vlak. Jedan dio grupe je htio do centra ići taksijem, ali ja sam uspio nagovoriti ipak na vožnju vlakom. Oni koji su bili skeptični prema vožnji ipak su promijenili mišljenje, tj. vi-

ona zamjenjuje pokazivače smjera. Vozili smo se oko 45 minuta, nekih 30 kilometra i platili oko 60 kuna za tri putnika.

Oko željezničkog kolodvora je bila velika gužva i tu se moglo vidjeti da ona pretpostavka da ćemo strati iznad svih za pol metra pada u vodu. Kinezi uopće nisu tako strašno niski kao što se to misli, ja sa svojih 184 cm, nisam se osjećao kao div među njima. Samo da spomenem, treći taksi je stigao 5 minuta iza nas, tako da se nisu izgubili.

Put prema Nanjingu..

Krenuli smo kupiti kartu za vlak, naravno, tamo te opet čeka rentgen i pre-

Maglev

djelo se po smješku na licu.

Do centra smo išli taksijem. Taksi se masovno koristi u Kini i za naše prilike je vrlo jeftin. Došli smo na taksi terminal i rekli nekom čuvaru koji poziva taksi da želimo ići do željezničke stanice, uvalio mi je neki papirić i došao je taksi, rekao je taksistu kud nas treba voziti i on je krenuo. Na papiriću su pisala najvažnija odredišta na kineskom i engleskom i ja sam mu još jednom htio reći kud idemo i pokazao na papiriću. On je to pogledao i naglo stao, te brzo zaustavio drugi taksi, te išao reći drugom taksistu kud treba ići, tko zna kud bi nas odveli da mu nismo rekli. Ali treći taksi je zaobišao ova dva i krenuo, mi smo se počeli valjati od smijeha, jer ovaj treći taksist nezna kud mora voziti. Kinezi kao vozači su vrlo loši, vozačka kultura i poštivanje propisa moglo bi se reći da i ne postoji. Vrlo često će od tri prometne trake napraviti četiri, non-stop se prebacivati iz trake u traku, skretati bez pokazivača smjera, ali zato se truba koristi vrlo često, moglo bi se reći da

gled stvari. Jedva smo našli šalter na kojem se govori engleski, ali i domaće stanovništvo koristi taj šalter pa je opet gužva i dugo čekanje. Dobili smo karte za vlak koji tek ide za nekoliko sati, jer su svi prije popunjeni, inače idu po dva vlaka svakih sat vremena. Krenuli smo prema čekaonicama, za koje smo pretpostavljali da su iza čoška, kad ono šok, čekaonice i kolodvor su preko puta ceste. Opet, uzmi stvari i put pod noge. Naravno, već se može očekivati što nas je opet čekalo, rentgen i pregled stvari uz jedan dodatak, pregled karti. Imali smo osjećaj da kad se vratimo u Hrvatsku ćemo u mraku svijetliti od tolike izloženosti rentgenskom zračenju. Već nas je lovio san, jer čekaonice su klimatizirane i baš je bilo ugodno, za razliku od vanjske temperature koja je oko 35° uz veliki postotak vlage. 15 minuta prije polaska vlaka najave da putnici mogu krenuti prema peronu. Otprilike smo izračunali da u vlak stane oko 1000 ljudi, pa kad to krene prema vlaku odmah nastaje stampedo. I ne, nismo se vozili